

Rijles

Valkenswaard, 11/12-8-2007

Mijn dochter fietste vroeger elke dag 25 kilometer naar school heen en weer. Daarom kreeg ze een scooter toen ze zestien werd. Die had ze wel verdiend, vond ik. Maar als ouder hou je natuurlijk je hart vast als je kind zich zonder enige ervaring gemotoriseerd in het verkeer stort. Ik had die ervaring ruimschoots, dus ik heb er destijds een hele middag voor uitgetrokken om die op haar over te brengen. Het werd een soort Voortgezette RijOpleiding voor beginners, een Vooruitmetdegeitrijopleiding, of zoals de Engelsen zo mooi zeggen: een crash course.

Ik ben telkens weer verbijsterd als ik motorrijders ontmoet die al twintig jaar rondtuffen en die nog steeds bang zijn om hun voorrem te gebruiken. Ik schat dat je remweg vier keer zo kort wordt als je alleen je voorrem gebruikt in plaats van alleen je achterrem. Dat moest mijn dochter meteen goed aanleren. Dus ouwe helm op, ouwe kleren aan, en op naar ons eerste oefenterrein. Dat was een weiland, want ik ging ervan uit dat er gevallen zou worden en dat kun je dan maar het beste doen op een zachte ondergrond. Het gras was zelfs nog een beetje nat...

Les één: een stukje optrekken en dan remmen, en alléén de voorrem gebruiken. Nee, ik heb het niet eerst voorgedaan. Ben je gek, weet je wel hoe glad nat gras is? Je zult het niet geloven, maar dochterlief viel er niet één keer af. Ik vraag me af waar ze die machinebeheersing vandaan had. Niet van haar moeder...

Les twee, met beide wielen hard remmen op een zandpad, stelde daarna niets meer voor.

Nou was bij al die remoefeningen de snelheid nog niet boven de twintig gekomen. Ze had echt nog nooit op een brommer of scooter gereden, dus dat vond ze hard zat op zo'n hobbelige ondergrond. Maar ik weet hoe dat gaat: als je scooter harder dan twintig kan, dan gá je op den duur ook harder dan twintig. Daar moest dus op getraind worden. Tijd voor les drie en vier: volgas rijden en remmen op asfalt.

Om haar de indruk te geven dat de snelheid wel meeviel, zouden we op het fietspad naast elkaar gaan rijden: ik op mijn herenfiets en zij op haar nieuwe scooter.

Die scooter kwam zó uit het krat en liep dus tegen de vijftig. Maar ik liep zelf ook al tegen de vijftig en dan gaat hard fietsen toch niet zo gemakkelijk meer als wanneer je twintig bent.

We maakten er 'n wedstrijdje van: op topsnelheid naast elkaar en dan remmen: wie het eerst stilstand. Dat ging prima. 45 kilometer per uur lijkt helemaal niet zo hard, als er iemand op een fiets naast je blijft rijden. En als die fiets binnen tien meter kan stoppen, dan knijp je gewoon zo hard in je scooterremmen dat jij dat ook kunt.

Les vijf: de evenwichtoefening met korte draai. Bij officiële rijopleidingen laten ze je dan een slalom rijden tussen pylonnen door, maar die had ik niet. Maar met acht rubberlaarzen kun je ook een heel aardig parcours uitzetten.

Les zes: dat was een les voor pa. Je kunt een meid van zestien niet vertellen wat ze moet aantrekken naar school. Alles moet precies van het goede merk zijn, en daar hebben ouders écht geen verstand van. "Ik moet wel een normale helm, hoor! Niet eentje waar ik mee voor gek loop".

Nou wist ik niet wat op dat moment de helmmode onder tieners was, maar ik herinnerde me wel een aanbod van mijn oude maat Ferry die tegenwoordig iets in helmen doet. En zo tufte mijn dochter naar school met haar krullebol verpakt in een Grand Prix-Arai. "Ze vonden hem allemaal hartstikke gaaf, pap", glunderde ze. Nog bedankt Fer, ook namens m'n dochter.

Frits Overmars